

Filosoful Ion Bălin, Jean pentru prieteni, s-a născut la 1 ianuarie 1947 în Călinești (Maramureș). Urmează Liceul Pedagogic din Sighetu Marmăției, pe care îl absolvă în 1966. Între 1966-1971 este student la Facultatea de Filosofie a Universității din București, remarcat ca un vârf al generației sale. La absolvirea facultății lucrează, pentru scurtă vreme (în 1971 – 1972), la un ziar în București, după care va fi profesor de filosofie la Liceul „Dragoș Vodă” din Sighet, între 1972–1978. În anul 1978 pleacă, prin concurs, asistent universitar la Catedra de Logică a Institutului Politehnic din București, unde va rămâne până în anul 2001, când pleacă la Universitatea „Titu Maiorescu” și funcționează aici ca profesor universitar până la sfârșitul prematur al vieții sale. Doctoratul în Filosofie îl susține la Universitatea din București, în 1984, cu o teză referitoare la semiotica discursului artistic. După 1990, este fondatorul și mentorul celebrului săptămânal de satiră politică, „Academia Cațavencu”, majoritatea redactorilor de aici fiind foști studenți ai profesorului Bălin. Între anii 1997 – 2001 a fost ambasador al României în Regatul Marocului, unde a avut o prestație diplomatică excepțională, fiind decorat de către Regele Marocului cu Ordinul de Mare Comandor al Casei Regale. În ultimii trei – patru ani ai vieții, și-a petrecut o mare parte a timpului la Baia Mare, unde a fondat săptămânalul regional „Jurnalul de Vineri”. A fost îndrumător de doctorat în Filosofie la Universitatea „Babeș Bolyai” din Cluj, fiind adus aici de către congenerul său Andrei Marga, de care l-a legat o strânsă și îndelungată prietenie.

Filosoful Ion Bălin avea o inteligență strălucită și o erudiție vie, inegalabilă. Ironia sa era caustică, în maniera lui Voltaire. Când contrazicea pe cineva, prelua afirmațiile preopinentului și le dezvolta, cu voluptate și persuasiune irezistibilă, până la cel mai desăvârșit absurd. Când se deda la astfel de exerciții, ludice în fond, în jurul lui se crea o atmosferă de balamuc. Era ca un spectacol al puterii spiritului asupra lumii obiectuale, al spiritului care este capabil să dizolve totul. Cunoștea miraculos limba română, de la profunzimile ei arhaice, până la performarea ei savantă și neologistică la extrem. Felul său de a vorbi avea câte ceva din profunzimea lui Noica, din măreția lui Țuțea și din versatilitatea lui Călinescu.

Moare, din cauza unor afecțiuni renale, la 3 aprilie 2006, la București, în etate de 59 de ani.

Cărțile pe care le-a lăsat în urma sa sunt:

Reflecții de semiologia literaturii

, Pan Publishing House, 1995;

Silogistica tradițională și modernă. Contribuții românești

, Ed. Nemira, București, 1996 (Premiul Academiei Române, 1997);

Forme și operații logice

, Editura Științifică, București, 1998; Sociologia noologică, Ed. Nemira, București, 2003.

AUTOR:

Prof. dr

.

Nicolae IUGA